

החזקת המצות

החזקת המצות

בשבעות הללו שלא תקניעוהו, אחר שהוא
חינו יכול להצדל מכס ע"כ. וז"ע האיך ואיפה
מלינו צריח ושבעה שלא להחליפם באומה
אחרת, והאור החיים כאן פי' שזהו הכריחת
צריח "נגד כל עמך אעשה נפלאות" שלא
תשרה שכינתו על אזה"ע. ולפי"ז מפורש
שכרת הצריח עם האצות אצרהם ילחק
ויעקב, שלא תשרה שכינתו על אזה"ע, דהיינו
שלא יחליפם באומה אחרת. וזהו רש"י
לשיטתו כאן (ב, ג) דכתב לא את אצותינו
בלבד כרת ד' וגו' כי אחנו, ודוק.

אכן האור החיים הק' סובר שהך צריח שלא
תשרה שכינתו על אומות העולם, היינו
שלא להחליפם באומה אחרת, הוי רק ליוצאי
מזרים בלבד, ולא עם האצות הקדושים, ויפרש
קרא בפרשת נצבים "למען הקים היום לו
לעם" כפשוטו [דלא כפירוש רש"י], שזהו גופא
הכריחת צריח עכשיו למען הקים לך לעם,
ולא שיאטיה לצריח ושבעה קודמת שלא
להחליפם באומה אחרת, שצאמת הוי רק על
דור יוצאי מזרים ולא האצות, וכפי דברינו
הנמצא לעיל.

סימן פ"א

בענין עמידה במגילת ביהמ"ק

איתא בילקוט דזה"י סי' תתרפ"א וז"ל
"רבי ירמיה בשם רבי שמואל בר"י
מגלת בית המקדש מסרה הקב"ה בעמידה,
הכ"ד (דברים ה, כח) ואתה פה עמוד
עמדי, משה מסרה ליחושע בעמידה שנא'
קרא את יחושע והתילצו, עמד יחושע ומסרה
לזקנים בעמידה שנא' ויאסוף יחושע את כל
זקני ישראל ויתילצו לפני האלקים. עמדו
זקנים ומסרוה לנביאים בעמידה, עמדו
נביאים ומסרוה לדוד בעמידה, ולית לן קראי,
עמד דוד ומסרה לשלמה בנו בעמידה שנא'
(תהלים מא, יא) "ואתה ה' חנני והקימני
ואשלמה להם" ואומר הכל בכתב מלמד
שניתנה תורה לידרש, מיד ה' מלמד שניתנה

במסורת עלי השכיל מלמד שניתנה צדקה"ק,
עכ"ל. וכ"ה בילקוט שמואל רמז קע"ו.

ובחדושי מרן הגרי"ז הלוי זללה"ה עה"ת
בתהלים (ל) עה"פ "מזמור שיר
חנכת הבית לדוד וגו'", כ' ענין זה המזמור
ושייכותו לחנוכת הבית, נראה עפי"מ דאיתא
בילקוט הנ"ל, הרי שמגילת ביהמ"ק אי אפשר
הי' לה להמסר אלא בעמידה, וע"ז התפלל
דוד שאמר חנני והקימני בכדי שיוכל למסור
את מגילת ביהמ"ק לשלמה בעמידה. וזהו ג"כ
כל ענין המזמור הבא, שהודה לה' על
רפואתו ועמידתו מחליו, שצזה הוי' חלוי כל
ענין ציון ביהמ"ק כנ"ל. ואמר ולא שמחת

אויצו לי, כנגד מה שאמור שם אויצי יאמרו
 רע לי וגו' שהם התפללו הכיפוך שימות דוד
 ולא יוכל למסור את המגילה, וכ"ה באצבע^{אוצר החכמות}
 שם בהקרא דולא שמחת אויצי לי, מוסב על
 האמור במזמור אשרי משכיל אל דל יעו"ש
 בדבריו.

ויעויי' במדרש אגדת בראשית פרק ל"ח
 דכתב וז"ל יזהמלך דוד זקן בא
 בימים וכו', אלו י"ג שנים שהי' מתיסר
 בשביל שעשה אותו מעשה. וכל שונאיו היו
 אומרים אימתי הוא מת זה שנא' וכו', עד
 שביקש רחמים מלפני הקב"ה, ואמר לפניו
 רבש"ע העמידני בשביל ציהמ"ק שמסר לי
 שמואל הנביא, אלא צבקשה ממך תתן לי
 קימיאטון שאעמוד מן המטה הזה ואשלים
 להם מגילת צנין ציהמ"ק, שנא' ואחת הי'
 חנני והקימני ואשלמה להם, הקימני מן
 המחלה ואשלים להם מגילת ציהמ"ק, מיד
 שמע הקב"ה את תפילתו ועמד מן המטה
 וכו', אלא שנרפא וכו' ועמד צרגליו וכו' ומסר
 להן מגילת הבית, והוצא נמי בילקוט
 ספורים, סדר ואחחנן פרשה קי"צ (אות י').
 וזהו להדיא כמ"ש מרן הגרי"ז זללה"ה.

והנה בקינות לחשעה באב, בקינה המתחלת
 "אהלי", אמרינן "אהלי [צית המקדש]
 אשר פלח [דברת] למענו לציר [למשה רבינו
 ע"ה] ואתה עמוד עמדי פה, למה לנח
 עורער ציד עוצדי כוכבים ונהיית ושונא ונר

ואיה אווי מושב פה". ולכאורה ל"צ מאי
 שיאטי' דהאי קרא "ואתה פה עמוד עמדי",
 לענין בית המקדש. ואמר כבוד צנו הגאון
 רבי מאיר הלוי שליט"א, שצורר שכוונת
 המקוון (ר' אלעזר הקלירי) לילקוט הנ"ל,
 שמצואר שם שפסוק זה "ואתה פה עמוד
 עמדי", נאמר על מסירת מגילת ציהמ"ק
 מהשי"ת למרע"ה שנמסרה בעמידה דוקא.
 וכבוד הג"ר מאיר הלוי שליט"א, אמר זאת
 פעם אחת בת"צ לפני אביו מרן הגרי"ז
 זללה"ה, והוטב הביאור בעיניו מאד
 וקלסיה, ואח"כ אמר זאת מרן הגרי"ז זל"ל
 בשם צנו לפני כמה גדולים ולומדים.

האומנם רק כתב מרן הגרי"ז זללה"ה
 "הרי שמגילת ציהמ"ק אי אפשר
 הי' לה להימסר אלא בעמידה", אבל לא
 מצואר בדבריו הקדושים, אם דין עמידה זה
 הוא דין מיוחד ומסוים שנא' צמסירת צית
 המקדש, או"ד זה מסדר מסירת התורה
 שנמסרת בעמידה, דהרי צפשטות מגילת
 ציהמ"ק הוי רק נייר צעלמא, אכן אי'
 בילקוט שמואל (קט"ו) ודה"י (תתפ"א)
 וירושלמי מגילה (ב:) הכל צכתב, מגילת
 ציהמ"ק ניתנה לידרש ע"ש, וע"כ גס הוי צה
 דרשות של תורה שצע"פ, וא"כ יתכן דהוי דין
 צמסירת הקצלה דנמסרה צעמידה דוקא,
 ומכיון שדרשי' "הכל צכתב" מלמד שניתנה
 תורה לידרש, "מיד ה" מלמד שניתנה
 צמסורת, משו"ה נא' צעמידה, ול"ע.